

NEMZETI KÖZSZOLGÁLATI EGYETEM
Hadtudományi Doktori Iskola

Dr. Mujzer Péter:

**A magyar páncéloscsapatok szervezeti, anyagi-technikai
felkészültségének, kiképzési szintjének összehasonlítása más
európai haderőkkel 1920–1941-ben, különös tekintettel a fő
hadviselő felekre és a környező országokra**

című doktori (PhD) értekezésének szerzői ismertetése

Témavezetők:

Dr. Horváth Csaba hszj. ezredes, CSc

Dr. Ujházy László ezredes, PhD

Budapest, 2024.

TARTALOMJEGYZÉK

A TUDOMÁNYOS PROBLÉMA MEGFOGALMAZÁSA	3
KUTATÁSI HIPOTÉZISEK	4
KUTATÁSI CÉLOK.....	4
KUTATÁSI MÓDSZEREK.....	5
A DISSZERTÁCIÓ FELÉPÍTÉSE	6
ÖSSZEGZETT KÖVETKEZTETÉSEK.....	7
ÚJ TUDOMÁNYOS EREDMÉNYEK.....	10
A KUTATÁSI EREDMÉNYEK GYAKORLATI FELHASZNÁLHATÓ-SÁGA, AJÁNLÁSOK	11
A SZERZŐ TÉMÁHOZ KAPCSOLÓDÓ PUBLIKÁCIÓINAK JEGYZÉKE.....	12
A SZERZŐ SZAKMAI-TUDOMÁNYOS ÉLETRAJZA	14

A TUDOMÁNYOS PROBLÉMA MEGFOGALMAZÁSA

A magyar páncéloscsapatok szervezeti, anyagi-technikai helyzetének és személyi felkészültségének részletes, az 1920–1941 közötti időszakra eső vizsgálata és összehasonlítása – az európai, különös tekintettel a környező országok, páncélosfegyvernemeire – eddig csak részben történt meg.

Kutatómunkám során kérdésként merült fel, hogy a két világháború közötti időszak európai nagyhatalmainak katonai teoretikusai által a páncéloscsapatok alkalmazására tett javaslatok miként jelentek meg a szervezési, a haditechnika-fejlesztések területén a magyar honvédségben. Természetesen az európai országok ezirányú útkereséseinek, fejlesztéseinek az eltérő katonapolitikai, gazdasági és pénzügyi háttér ellenére nyilvánvaló hatással kellett lenniük a magyar katonai vezetés nézeteire is.

További kérdésként merült fel a kutatási tevékenységem során, hogy az 1920–1941-es évek közötti időszakban a páncéloshadviseléssel kapcsolatos külföldi nézetek mennyire hatottak a magyar szakemberekre, magyar nézőpontból mit jelentett a páncéloshadviselés, mely külföldi nézetek és mennyiben kerültek adaptálásra.

Kiemelten foglalkoztam a páncéloscsapatok alkalmazási elveivel és szervezeti változásaival az 1920–1941-es években, mind nemzetközi, mind hazai területen. A nemzetközi kitekintés során az alkalmazási elvek, anyagi-technikai fejlesztések, szervezeti változások és a képzés témakörét országonként külön elemeztem.

A magyar páncéloscsapatok értékelése kapcsán először a korabeli szakirodalomban megjelent írások alapján elemzem a kialakult nézeteket, elképzeléseket, majd ezeknek a nézeteknek a különböző szabályzatokban megjelenő hivatalos verzióját elemeztem.

Nagy teret szentelek a magyar páncéloscsapatok szervezeti változásainak a kezdetektől, különös tekintettel az 1938–1941 nyári állapot bemutatására. Ezzel összhangban vizsgáltam a páncélosteknika beszerzésére, hazai gyártására tett erőfeszítéseket, a magyar hadiipar lehetőségeit, az 1935–1941 között rendszeresített harcjárművek beszerzését, gyártását és technikai jellemzőit. Végül bemutatom a páncéloscsapatok személyi állományának képzésének személyi, technikai feltételeit.

A magyar páncéloscsapatokkal kapcsolatos elméleti, szervezeti, technika és képzési kérdések vizsgálata, összehasonlítása kapcsán arra kerestem a választ, hogy 1941 nyarán, a Szovjetunió elleni hadba lépés előestéjén a honvédség páncéloscsapatai mennyiben feleltek meg a kor követelményeinek.

KUTATÁSI HIPOTÉZISEK

A tudományos munkám során a következő feltételezésekből indultam ki:

1. A magyar királyi honvédség szakemberei a II. világháborút megelőzően megfelelő ismeretekkel rendelkeztek a páncéloscsapatok alkalmazására vonatkozó külföldi elméletekre vonatkozóan.

2. A magyar hadvezetés tisztában volt a páncéloscsapatok alkalmazásával kapcsolatos ideális hadrendi szervezeti formákkal és technikai elvárásokkal, ezeket a lehetősége szerint létre is hozta.

3. A nemzetközi helyzet, a magyar ipar korlátozott képességei, kapacitása kényszerpályára állította a magyar páncélosfegyvernem felállításához szükséges fegyverzeti beszerzéseket.

4. A magyar páncéloscsapatok személyi állományának képzése és felkészítése a környező országokéval azonos szintű volt.

KUTATÁSI CÉLOK

Disszertációm tudományos célkitűzése a magyar páncélos fegyvernem szervezeti, anyagi-technikai felkészültségének, kiképzési szintjének összehasonlítása más európai haderőkkel 1920–1941-ben, különös tekintettel a fő hadviselőfelekre és a környező országokra, elsősorban levéltári forrásokkal alátámasztott bemutatása a hazai és külföldi szakirodalom felhasználásával. A disszertációban a következő kitűzött célok megvalósítását terveztem:

- Bizonyítani, hogy a magyar páncélosfegyvernem szervezeti, doktrínális vonatkozásban nemzetközi összehasonlításban is megállta a helyét.
- Bizonyítani, hogy a magyar hadvezetésnek sikerült az 1938–1941 közötti időszakban kialakítani a páncélosfegyvernem szervezeti, anyagi-technikai és kiképzési alapjait.
- Bizonyítani a hazai harcjárműgyártás megteremtésére tett erőfeszítéseket, aminek következtében Magyarország azon hadviselőfelek közé tartozott, amelyek saját gyártású páncélosokkal rendelkeztek már a háború elején.
- Értékelni a páncéloscsapatok kiképzési rendszerét, annak hiányosságait.

A nemzetközi könyvészeti szakirodalom és a hazai korabeli források (vezérkari jelentések, átiratok és javaslatok, a katonai szakemberek tanulmányai), valamint a jelenkor releváns

könyvészeti anyagai felkutatásával, tanulmányozásával, összehasonlításával elemzem, hogy miként nyertek teret a honvédségben a páncéloshadviseléssel kapcsolatos nemzetközi elképzelések, szervezeti/hadrendi formák, a megfelelő haditechnika rendszerbe állítása és az állomány képzése. A páncéloserők 1938–1941 közötti periódusra vonatkozó összehasonlítása alapján bizonyítani kívánom a hipotézisben megfogalmazottakat.

Az értekezés elsősorban szervezeti, technikai és kiképzési kérdésekre összpontosít, nem kíván részletesen foglalkozni a páncélos-gyorscsapatok alkalmazásával kapcsolatos nemzetközi elméletekkel. Ez korábbi művekben alapos feldolgozásra került. A disszertációban a nemzetközi elméletek magyar szaksajtóban megjelenő értelmezésével foglalkozom.

A korszak politikatörténetét, külpolitikai viszonyait csak a szükséges mértékben tárgyaltam. Az értekezés időkorlátja az 1920-as évek elejétől a Szovjetunió ellen meginduló támadásig, 1941. júniusig tart. Jelentős mennyiségű forrás, szakirodalom áll rendelkezésre, de többségük érintőlegesen foglalkozik a kérdéssel, jórészt összefoglaló munkák, illetve haditechnikai jellegű anyagok. A szakirodalom hiányossága arra is visszavezethető, hogy a téma levéltári anyagának jelentős része a Hadilevéltár 1944. november 17-i kitelepítésekor megsemmisült vagy a Vörös Hadsereg hadizsákmányként a Szovjetunióba szállíthatta. A megmaradt, töredékes anyagok kiváltására a kutatás során a megmaradt levéltári anyagokat és más forrásokat kellett áttekinteni.

KUTATÁSI MÓDSZEREK

A kutatási célok megvalósítása érdekében a következő kutatási módszereket alkalmaztam:

- Tanulmányoztam a témával kapcsolatosan rendelkezésre álló hazai levéltári dokumentumokat, valamint a vonatkozó nemzetközi és hazai szakirodalmat, ezeket forráskritikai elemzés és értékelés során dolgoztam fel.
- A kutatáshoz fellelhető, megmaradt primer források leginkább a Hadtörténeti Levéltárban találhatóak. Nélkülözhetetlenek a *Magyar Katonai Közlöny* 1920–1930 és jogutóda, a *Magyar Katonai Szemle* 1931–1944 között havonta megjelenő katonai folyóiratok cikkei, tanulmányai.
- A feldolgozás folyamán analízis és szintézis alkalmazásával a kutatási téma egészét elméleti és gyakorlati síkokra bontottam, majd az így kapott részismereteket egységes egészzé kapcsoltam össze.

- Az elvégzett kutatások kvalitatív és kvantitatív, rendszerező jellegűek voltak, az így nyert adatokból az indukció módszerével általános törvényszerűségeket fogalmaztam meg, illetve a dedukció módszerével az általános megállapításokból egyedi következtetéseket vontam le.
- Összevetettem egymással a különböző forrásokból származó tényeket, és megvizsgálva azokat, igyekeztem feloldani a köztük lévő esetleges ellentmondásokat.
- Konzultációkat folytattam a témában jártas hazai és külföldi (lengyel, svéd, román) szakemberekkel, akiktől szakmai iránymutatást kaptam, és saját kutatásaik során feltárt levéltári forrásokhoz jutottam.
- A kutatások részeredményeit folyamatosan feldolgoztam és ennek eredményeit rendszeresen publikáltam.

A DISSZERTÁCIÓ FELÉPÍTÉSE

Az értekezés a kutatási célokkal összhangban a *Bevezetés* és az *Összegzés* fejezeten kívül három fő részre tagolódik. A bevezetésben megfogalmazom a disszertáció alapját képező tudományos problémát, felvázolom a kutatási hipotéziseket, meghatározom a kutatási célokat és módszereket, elemzem a hazai és külföldi forrásokat és szakirodalmat, valamint ismertetem a disszertáció szerkezeti felépítését.

Az első fejezetben vizsgáltam az európai haderők páncéloshadviseléssel kapcsolatos elképzeléseit és ezek gyakorlati megvalósítását, mind doktrínális, mind szervezeti, mind a haditechnikai fejlesztések, beszerzések tekintetében és ahol a lehetőség volt, a képzés területén is, különös tekintettel az 1938–1941-es periódusra.

A második fejezetben a magyar katonai szaksajtóban megjelent, a páncéloscsapatok alkalmazásával kapcsolatos nemzetközi elméletek ismertetésével és a magyarországi interpretálásával, alkalmazásával kapcsolatos tanulmányokat, majd ezeknek az elméleteknek a hazai szabályzatokban való megjelenését ismertetem. Külön figyelmet szenteltem annak is, hogy a magyar katonai gondolkodók mennyiben ismerték és követték a külföldi szakírók elméleteit és mennyire voltak felkészültnek tekinthetők ezek befogadására, a magyar viszonyokra adaptálására.

A harmadik fejezetben a magyar páncéloscsapatok szervezeti, anyagi-technikai ellátottságának, felszereltségének és képzésének változásait elemzem, különös tekintettel az 1938–1941-es időszakra.

ÖSSZEGZETT KÖVETKEZTETÉSEK

Értekezésemben arra tettem kísérletet, hogy áttekintsem a magyar páncélosfegyvernem szervezeti, anyagi-technikai felkészültségének, kiképzési szintjének összehasonlítását más európai haderőkkel 1920–1941-ben, különös tekintettel a fő hadviselőfelekre és a környező országokra.

Az 1920-as és a 30-as években az I. világháborús tapasztalatok és a műszaki fejlődés következtében a páncéloscsapatok alkalmazása, az ehhez igazodó szervezeti formák és a harcjárművek kialakítása két meghatározó elmélet mentén épült fel.

Az egyik iskola alapvetően a gyalogság közvetlen támogatásában látta a páncélosok alkalmazását egy jövőbeni háború esetén is. A másik meghatározó elmélet szerint a páncéloscsapatokat önálló seregtestként, gépesített gyalogsággal, tüzérséggel és légierővel együtt, a siker kivívásának döntő eszközeként kell alkalmazni.

Természetesen a két elmélet sokszor egy adott haderőn belül is létezhetett egymással párhuzamosan. A motorizált, páncélosseregtestek kiépítése, és már a békebeli üzemeltetése is hatalmas terhet rótt még a legfejlettebb államokra is. Ezzel párhuzamosan a sereglovasság feladatainak, szervezeti formáinak újragondolása is zajlott. A legtöbb országban a katonai felsővezetők jelentős része ragaszkodott a lovas alakulatok megtartásához és a páncélos, motorizált erőket a lovasságnak alárendelt, azokat támogató erőnek tekintették csupán.

A II. világháborút megelőző konfliktusok kapcsán a páncéloshadviseléssel kapcsolatosan levont következtetések sem voltak egyértelműek. Elég csak a Vörös Hadseregre gondolni, ahol a spanyol polgárháború tapasztalatai alapján feloszlatták a harckocsihadtesteket. Ezzel szemben a német hadvezetés az ellenkező következtetést vonta le, és a légierő által támogatott páncélos/gépesített seregtestek alkalmazását tartotta a hadműveleteket eldöntő tényezőnek.

A lengyel hadjárat villámcsapásként megváltoztatta az önálló páncéloshadviseléssel kapcsolatos nézeteket. 1941 végéig a német páncéloscsapatok alkalmazása, szervezete és fegyverzete lett a zsinórmérték a páncélosfegyvernem kiépítésére törekvő hatalmak számára. A honvédség már az 1920-as évek elejétől figyelemmel kísérte a harckocsikra és a páncélosfegyvernemre vonatkozó külföldi, elsősorban angol, francia és olasz elképzeléseket. Kitüntetett figyelmet szentelt a francia sereglovasság modernizációjának is. A hajmáskéri Gépkocsizó Csoport megszervezése és alkalmazása tulajdonképpen párhuzamba állítható az angol Kísérleti Gépesített Kötelékkel. 1935-től jelent meg a honvédség hadrendjében a 35 M. FIAT-Ansaldo kisharckocsi, véleményem szerint elsősorban a beszerezhetősége, relatívan

alacsony ára, és kevésbé a harcászati technikai innovációja miatt került a hadrendbe. A magyar szakemberek tisztában voltak a kisharckocsi alkalmazási korlátaival is, ez az alkalmazási szabályzatból is kiderül. Ezt egyébként megerősítették az 1938-as nyári gyakorlat tapasztalatai is. Természetesen figyelemmel kísérték a német páncélosfegyvernem kiépítését is.

1938-ban Gorondy-Novák Elemér vezérezredes számos kritikai észrevételt fogalmazott meg a gyorscsapatok kiképzése és alkalmazása kapcsán. Megszervezésre és felállításra kerültek a gépkocsizó dandárok, a honvédség első, páncélostechikával is rendelkező magasabb egységei. A német háborús sikerek gyökeresen megváltoztatták a páncélos/gyorscsapatokkal kapcsolatos hozzáállást az egész világon, így Magyarországon is. 1940 szeptemberében a német szervezési, alkalmazási elvek mentén határozták meg a magyar páncélos/gyorscsapatok fejlesztésének irányát és az ehhez szükséges beszerzéseket. A szakírók hangsúlyozták az összefegyvernemi és összhaderőnemi szemlélet fontosságát. Megtörténtek a megfelelő szervezeti változások is. 1940. október 12-ével, azonnali hatállyal megalakult a gyorsfegyvernem, ide tartozott valamennyi kerékpáros, gépkocsizó alakulat, a lovasság és a páncéloscsapatok.

1941 nyarára Európában a páncéloscsapatok hadrendi fejlesztése néhány országban a páncélos hadtest-/csoportszintig jutott el. A legtöbb, fejlettnak mondható haderőnél is csak a páncéloshadosztályok léteztek. Számos közepes és kis ország vegyes összetételű motorizált vagy gyorshadtest/hadosztály/dandár-szervezettel rendelkezett. Végül voltak olyan országok is, ahol pénzügyi vagy doktrínális okokból a páncéloscsapatok csak jelképes részét képezték a haderőnek.

A magyar páncélosfegyvernem ebben az időben a gyorshadtest kötelékében, lovas, kerékpáros, gépkocsizó, gépesített alakulatokból, köztük 6 páncélos technikával felszerelt zászlóaljából állt. Így a honvédség szervezeti fejlettség tekintetében a haderők második csoportjába tartozott, ami – tekintetbe véve az ország és a haderő lehetőségeit – figyelemreméltó eredmény volt.

Az utolsó békeév jelentős változást hozott a magyar honvédség páncélos/gyorscsapatainak anyagi-technikai ellátásában is, meghirdették a győri programot, rendszeresítették az első magyar gyártású 38 M. Toldi könnyű harckocsit. A magyar hadvezetés felismerte, hogy háborús időkben páncélosfegyvernemének fejlesztését nem alapozhatja harcjárműveinek külföldről történő beszerzésére. Viszont a páncéljárművek önálló hazai fejlesztésére sem idő, sem megfelelő tapasztalat, ipari háttér nem állt rendelkezésre, ezért külföldön nem, vagy csak

kis példányszámban gyártott harckocsik licencének megvásárlása és hazai gyártása mellett döntött.

A piaci lehetőségek, a német fél elzárkózása és a magyar ipar fejletlensége miatt viszont nem sikerült korszerű harcjárművekhez jutni. A páncéloscsapatoknál meglévő tiszti hiányok enyhítésére alantos tiszti és páncélos átképző tanfolyamokat szerveztek. Az ország gazdasági szerkezete miatt a légénységnél is hiány volt a gépjárművezető, szerelő állományból. A kiképzést hátráltatta az állandó üzemanyaghiány és az elhasználódott kiképzési anyag.

A honvédség vezetése a páncélosfegyvernem 1940–1941-es létrehozásakor a harcászati, hadműveleti elvek meghatározásával, a hadrendi és szervezeti elemek megteremtésével, az alakulatok számának növelésével elsősorban szélességi fejlesztés hajtott végre. A létrehozott keretek feltöltése, a hazai hadiipar által leszállított páncélostechika hadrendbe állításával teljesülhetett volna be. Bár a II. világháború során az önálló magyar harcjárműgyártás az európai tengelyhatalmak között a harmadik legjelentősebb volt, a magyar hadiipar csak korlátozott mennyiségben, alapvetően elavult harcjárművekkel tudta csak ellátni a magyar páncélosalakulatokat.

ÚJ TUDOMÁNYOS EREDMÉNYEK

Disszertációmban a következő tudományos célkitűzéseket valósítottam meg:

1. A kutatásom során bizonyítottam, hogy a magyar királyi honvédség szakértői már az 1920-as évek elejétől figyelemmel kísérték a páncéloshadviselésre vonatkozó különböző elméleteket, technikai, szervezeti megoldásokat, amelyeket a szabályzatok szintjén is igyekeztek adaptálni a magyarországi viszonyokhoz, lehetőségekhez.

2. Releváns nemzetközi példákkal igazoltam, hogy a magyar hadvezetés tisztában volt a páncéloscsapatok alkalmazásával kapcsolatos hadrendi szervezeti formákkal, és ezeket lehetősége szerint létre is hozta, előremutató szervezeti változásokat javasolt. Ezek a hadrendi fejlesztések összességében megegyeztek a hasonló méretű környező országokéval, több esetben ezeket meg is haladták.

3. Bizonyítottam, hogy a páncélosseregtek harcjárművekkel való ellátására a háborús időben bizonytalan külföldi beszerzések és a saját harcjárműtípusok költséges, hosszadalmas kifejlesztése helyett az egyetlen járható út a más országokban nem rendszeresített, csekély számban gyártott, kevésbé korszerű eszközök beszerzése, licencgyártása volt. A magyar ipar korlátozott képessége, kapacitása, valamint a nyersanyagokhoz való korlátozott hozzáférése viszont negatív kényszerpályára állította a honvédség páncélostechnikai ellátottságát.

4. Feltártam a magyar páncéloscsapatok képzésének kialakulását, fejlődését, mely az ország általános és gazdasági állapotával volt összhangban, ugyanakkor számos vizsgált országnál alaposabb és rendszerezettebb volt.

A KUTATÁSI EREDMÉNYEK GYAKORLATI FELHASZNÁLHATÓSÁGA, AJÁNLÁSOK

Kutatómunkám eredményei információt nyújtanak a hadtudomány, és ezen belül az európai páncéloscsapatok, II. világháborút megelőző állapotának megismeréséhez. A dolgozat értelmezési kerete az európai országok és a magyar királyi honvédség páncéloscsapatainak szervezeti, fegyverzeti és kiképzési helyzetének feldolgozásával igyekszik biztosítani valamennyi érdeklődő számára a téma, valamint a magyar hadtörténelem két világháború közötti időszakának alaposabb megismerését.

A kutatás eredményei felhasználhatók az oktatásban is, így az egyetemi társadalomtudományi stúdiumok (történettudomány) körében, valamint a Nemzeti Közszerológati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Karának képzési anyagában is. A dolgozat magyar vonatkozásai okán a kutatás eredményei használhatóak a Zrínyi Honvédelmi és Haderőfejlesztési Program kapcsán, úgy a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség Parancsnoksága szervezeteinél, mint a védelmi beszerzések tervezésében, végrehajtásában, a tisztképzés és a kiképzés területén, a hazai védelmi ipar fejlesztésében érintett további kormányzati igazgatási szerveknél és állami tulajdonú gazdasági társaságoknál. Különös tekintettel a valós nemzetközi együttműködés, a külföldi elméletek, az eljárások adaptációja és a szervezeti keretek megteremtése kapcsán, a haditechnikai beszerzések, a hazai gyártási bázis anyagi és személyi megteremtése okán. Nem elégséges egy adott fegyverrendszer vagy a licencének a megvásárlása, szükséges a hazai gyártási, szervizelési és az üzemeltetési háttér személyi és eszközfeltételeinek a megteremtése. A képzés és a kiképzés kapcsán az korabeli gép- és harcjárműtechnika kiszolgálása, üzemeltetése és szervizelése legalább olyan kihívást jelentett a személyi állománynak, mind a mai korszerű fegyverrendszereké.

A SZERZŐ TÉMÁHOZ KAPCSOLÓDÓ PUBLIKÁCIÓINAK JEGYZÉKE

Mujzer Péter: *Páncélosok – a magyar páncélosfegyvernem és a rohamtüzérség története 1938–1945*. Budapest, magánkiadás, 2019.

Mujzer Péter: *39/40 M. Csaba páncélgépkocsi*. Budapest, magánkiadás, 2022.

Mujzer Péter – Ujházy László: *A küldetésorientált vezetés a magyar királyi 11. honvéd harckocsizászlóalj 1941. július 27-ei bevetése során*. Honvédségi Szemle, 2023. 5. sz. 81–92.

Mujzer Péter: *A magyar páncélosfegyvernem kezdetei I. rész*. Haditechnika, 2016. 1. sz. 3–8.

Mujzer Péter: *A magyar páncélosfegyvernem szervezeti és fegyverzeti fejlesztése 1938–1942 I. rész*. Haditechnika, 2016. 2. sz. 2–6.

Mujzer Péter: *A magyar páncélosfegyvernem szervezeti és fegyverzeti fejlesztése 1938–1942 II. rész*. Haditechnika, 2016. 3. sz. 2–5.

Mujzer Péter: *A Magyar Királyi Honvédség páncélos csapatainak képzési rendszere*. Haditechnika, 2016. 5. sz. 2–4.

Mujzer Péter: *Magyar páncélosok alkalmazása a II. világháborúban I. rész*. Haditechnika, 2016. 6. sz. 2–5.

Mujzer Péter: *Hungarian Soldier versus Soviet Soldier: Eastern Front 1941*. Oxford, Osprey Publishing, 2021.

Mujzer Peter: *The Royal Hungarian Army. Vol. 2. Hungarian Mobile Forces*. New York, Axis Europe Books, 2000.

Mujzer Péter: *Huns on Wheels: Hungarian Mobile Forces in WWII*. Budapest, magánkiadás, 2015.

Mujzer Péter: *Hungarian Armoured Forces in WWII*. Lublin, Kagero Photosniper 26., 2017.

Mujzer Péter: *Operational History of the Hungarian Armoured Troops in WW2*. Lublin, Kagero Photosniper 28., 2018.

Mujzer Péter: *Hungarian Arms and Armour of World War Two*. Stamford, Key Publishing, 2021.

Mujzer Péter: *Barbarossa Campaign in 1941: Hungarian perspective*. Lublin, Kagero, 2021.

Mujzer Péter – Tomasz Basarabowicz: *Polski sprzęt wojskowy na Węgrzech*. Militaria, 2016. 1. sz. 54–59.

Mujzer Péter: *Oddziały kolarzy w armii węgierskiej*. Militaria, 2017. 6. sz. 50–52.

Mujzer Péter: *Czołg lekki Toldi* TW Historia, 2019. 3. sz. 4–16.

Mujzer Péter: *Królewska Armia Węgierska w latach 1920–1938 nr. 1* TW Historia, 2021. 1. sz. 16–25.

Mujzer Péter: *Królewska Armia Węgierska w latach 1920–1938 nr. 2* TW Historia, 2021. 2. sz. 53–59.

Mujzer Péter: *Air Defence, History of the 40M Nimród during World War Two*. Classic Military Vehicle Magazine, 2020 December, 50–54.

A SZERZŐ SZAKMAI-TUDOMÁNYOS ÉLETRAJZA

KÉPZETTSÉGI ADATOK

TANULMÁNYOK, VÉGZETTSÉGEK:

2022–2023	Nemzeti Közzolgálati Egyetem, Hadtudományi Doktori Iskola doktorandusz (egyéni felkészülés) – abszolutórium: 2023. augusztus 31.
2018	Adatvédelmi szakértői tanfolyam
2011	Mediátorképzés
2006–2010	NATO School Oberammergau, Németország
2004	Royal College of Defence Studies, London, Nagy-Britannia
1993–1995	Közgazdaságtudományi Egyetem Budapest, posztgraduális képzés
1985–1990	ELTE Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest,

NYELVISMERET:

magyar	anyanyelv
angol	felsőfokú nyelvvizsga (STANAG 4444)
orosz	alapfokú nyelvvizsga

MUNKAHELY, MUNKAKÖR:

2020–	Aerotechnika Zrt., projekt koordinátor
2016–2020	OTP Faktoring Zrt., biztonsági szakértő, adatgazda
2014–2016	Tudományos tevékenység
2011–2013	Magyar Máltai Szeretetszolgálat, program koordinátor
2011–2012	Rotsas International Ltd., képviselő
2006–2010	NATO, Nápoly, Olaszország, logisztikai csoportfőnök-helyettes
2003–2005	MH Műveleti Központ, osztályvezető (ezredes)
1999–2003	HM parlamenti titkár
2000–2001	SFOR, Szarajevó, Bosznia-Hercegovina, irodavezető (alezredes)
1996–1998	US–Magyar Kártérítési Bizottság, titkár

1995–1998	HM IFOR/SFOR Munkacsoport, vezető jogász (őrnagy)
1994–1995	HM Nemzetközi és Hadijogi Osztály, osztályvezető-helyettes
1993–1994	HM parlamenti titkár (százados)
1992–1993	HM Védelempolitikai Főosztály, elemző (főhadnagy)
1990–1992	PPRRT Ügyvédi Iroda, ügyvédjelölt

KUTATÁSI TERÜLET:

Magyar királyi honvédség gyors/páncéloscsapatainak története, különös tekintettel a fegyvernem szervezeti, anyagi-technikai és képzési állapotára. Az egyes magyar páncélos alakulatok hadműveletekben történő részvétele az 1941–1942-es években. A hivatásos páncélostiszti adattár kutatása és feldolgozása.